

196. Solparasoll.

A *C* *G*
 Å Sti - na å Matts for te Stäckolm allt väll, där
 Sti-na ble jömmfru å Matts ble gi-säll, Ho had-de när hömmen så
F *G7* *C*
 möcke å-höll, han ga'-a e sak kal-les sol-pa-ra-soll.

2. Då längta ho bare att söndan skull' bli,
 så leditt ho fenge frå tjänstas besvir,
 å kunn gå i sta'n öt vart äveli höll
 å stasse så fin mä sett solparasoll.
3. Å sönda på sönda dä ble vesseli,
 men allri den da'n nöa sol vill' dä bli,
 å Stina ho töckt': allt dä vör bål i stöll
 te klive i mölvär mä solparasoll.
4. Ho klaga för Matts: »Ja' umöjlitt förstår
 va skamm dä ä völe mä sola i år;
 ho går in i mölna, dä uttäcke troll,
 när ja' ska gå ut mä mett solparasoll.»
5. Men Matts, som va rätt en förständigiger khä
 han sa: »Ja, du skiner så däjli å skär,
 att när du går ut, se då tänker jag föll
 jusst sola behöver ha solparasoll.

F. A. Dahlgren.